

Η "σταυρωμένη" Εκκλησία μόνο Ανάσταση θα βρει! του π. Αντωνίου Χρήστου.*

Αγαπητοί μας Αναγνώστες με τη χάρη Του Θεού φτάνουμε σιγά-σιγά στα μισά της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Η Εκκλησία μας την Κυριακή της Γ΄ εβδομάδος των Νηστειών, μας προβάλλει τον Τίμιο Σταυρό και φυσικά όχι τυχαία, αλλά γιατί νοηματοδοτεί όλη την πνευματική μας ζωή παράλληλα όμως ως φιλόστοργη μάνα για να λάβουμε δύναμη για την ανηφορική και δύσκολη συνέχεια. Επίσης η Εκκλησία της Ελλάδος έχει χρόνια αφιερώσει αυτή την Κυριακή στις Ιερατικές κλήσεις και στον σημαντικό «σταυρό της ιεροσύνης». Στο δίπτυχο αυτό θα κινηθούμε και στο άρθρο μας, εσείς όπως πάντα ακολουθήστε μας.

Είναι γεγονός ότι οι περισσότεροι Χριστιανοί (που είμαστε δυστυχώς χλιαροί στην πίστη και αντιφατικοί στις πράξεις) ανυπομονούμε να έρθει η Ανάσταση και το Πάσχα, ξεχνάμε όμως την ενδιάμεση περίοδο που μας ασκεί και μας προετοιμάζει για να το ζήσουμε αυτό. Έχουμε τονίσει και στο παρελθόν, πως καλό ή κακό η Ανάσταση προϋποθέτει «Γολγοθά» και ο Γολγοθάς οδηγεί στην Ανάσταση. Όσοι δεν το αντιλαμβανόμαστε αυτό είναι σαν να επιθυμούμε παράλογα πράγματα στη ζωή μας. Ας δώσουμε μερικά οικεία από την καθημερινότητα παραδείγματα : Είναι σαν να θέλουμε να

πάρουμε πτυχίο στο Σχολείο ή το Πανεπιστήμιο χωρίς να μελετήσουμε. Είναι σαν να θέλουμε να πληρωθούμε στη δουλειά μας χωρίς να κοπιάσουμε και να χύσουμε τον ιδρώτα μας. Σε όλους θα φανεί παράλογο να θέλει κάποιος να γίνει πρωταθλητής σε ένα άθλημα, χωρίς να κοπιάσει στη προπόνηση και να μείνει προσηλωμένος στο στόχο του θυσιάζοντας πολλές φορές μικρές χαρές και απολαύσεις της ζωής. Ακόμη πως μπορεί κάποιος να έχει καθαρό σπίτι χωρίς να κοπιάσει γι αυτό (ειδικά όταν δεν υπάρχει άλλος να το κάνει εθελοντικά ή με αμοιβή);. Τέλος όλοι θα δούμε πως ότι μας έδωσε χαρά και ικανοποίηση στη ζωή μας, ήταν προϊόν μεγάλου κόπου, πόνου και προσωπικής επίπονης προσπάθειας. Αντίθετα ότι μας προσφέρθηκε χωρίς να κοπιάσουμε στο τέλος και μακροπρόθεσμα μας κούρασε, μας χάλασε ή χάσαμε από μόνοι μας το ενδιαφέρον.

Αν όλα αυτά τα παραπάνω είναι κατανοητά και συμβαίνουν για το αισθητό, πόσο μάλλον περισσότερο ισχύουν ανάλογα για τα μεγέθη της πνευματικής ζωής που εδώ έχει να κάνει και με έναν δεδομένο εχθρό τον διάβολο και τις ενέργειές του. Μόνο όμως όταν ελκύουμε τη χάρη Του Θεού από τα μυστήρια και τις πλούσιες Ακολουθίες της Εκκλησίας, αλλά και την καλλιέργεια των αρετών μπορεί ο άνθρωπος να αμυνθεί και να απαλλαχθεί από τον Σατανά αλλά και τον κακό ίδιο μας ευατό.

Τα μυστήρια όμως και οι Ακολουθίες της Εκκλησίας δεν τελούνται αυτόματα και με την συμμετοχή μόνο των λαϊκών μελών της Εκκλησίας, τελούνται κυρίως από τα δοχεία της Θείας Χάριτος, τους οικονόμους των Μυστηρίων, τους κληρικούς παντός βαθμού. Όλα τα μέλη από τη βάπτισή τους μετέχουν στην ιεροσύνη Του Χριστού, με την γενική λεγόμενη ιεροσύνη, οι Κληρικοί όμως μετέχουν στην ειδική ιεροσύνη του Χριστού και αυτό τους καθιστά ότι πρέπει να τηρούν τις ειδικές και αυστηρές προϋποθέσεις για να αξιωθούν μια τέτοιας δωρεάς, κυρίως όμως τους καθιστούν «συν-Κυρηναίους» στο Σταυρό τόσο του Κυρίου, αλλά και της εικόνας Του, το ποίμνιο το οποίο τους εμπιστεύεται ο ίδιος ο Θεός δια των Επισκόπων η της Μητροπόλεως δια τους Επισκόπους από την Ιερά Σύνοδο.

Φυσικά όλα τα επαγγέλματα έχουν τις δυσκολίες τους, όμως η ιεροσύνη δεν είναι επάγγελμα αλλά λειτούργημα καθότι οι κληρικοί δεν έχουν ωράριο, «κυριολεκτικά δεν σχολάνε ποτέ» (εκτός αν καθαιρεθούν), ακόμη και αν πάρουν σύνταξη, δεν φεύγει η χάρη και συνεχίζουν όσο το

επιτρέπει η υγεία τους να λειτουργούν μέχρι την τελευταία τους αναπνοή. Το παράδοξο είναι ότι γενικά ο κόσμος απαξιώνει τους Κληρικούς και μάλιστα τους κατηγορεί για παχυλούς μισθούς ή για πολλά χρήματα από «τυχερά» και για «πρωτοκαθεδρίες» σε πολλές εκδηλώσεις της δημόσιας ζωής. Στο εύλογο ερώτημα όμως που τίθεται στους μεν άνδρες: «Αλήθεια αφού είναι έτσι γιατί δεν γίνεσαι και εσύ Κληρικός;» στις δε γυναίκες : «Αλήθεια πόσοι από τα παιδιά σας ή τα αδέρφια σας θα γίνουν ή γίνανε Κληρικοί;» η στις ελεύθερες γυναίκες «γιατί δεν γίνεσθε Πρεσβυτέρες;» Όλοι αρχίζουν διάφορες δικαιολογίες, ο βασικός πυρήνας όμως είναι ότι αντιλαμβάνονται και οι ίδιοι συνειδητά ή ασυνείδητα, ότι η ιεροσύνη δεν είναι κάτι απλό και ότι έχει να κάνει με στάση ζωής φέροντας το ράσο αλλά κυρίως τον Σταυρό Του Κυρίου.

Πέρα όμως από την δυσκολία αλλά και τις ιδιαίτερες ευλογίες της Ιεροσύνης, που τονίζει κάθε χρόνο σε εγκύκλιό της η Διαρκής Ιερά Σύνοδος (αλλά δυστυχώς λίγοι την ακούν ή διαβάζουν και ακόμη πιο λίγοι τους προβληματίζει και τους εμπνέει), το πνεύμα του άρθρου, όπως περιγράφεται και στον τίτλο του, έρχεται να τονίζει και μια άλλη παράμετρο πιο επίκαιρη και πιο γενική. Η Εκκλησία είναι σταυρωμένη και ιδιαίτερα στη πατρίδα μας και εδώ και πέρα από ένα χρόνο τώρα, λόγω των συνεχών παρεμβάσεων της πολιτείας και στα μέτρα για τον Κορονοϊό. Ίσως κάποιοι θεωρήσουν υπερβολικό τον χαρακτηρισμό, αλλά με δεδομένο ότι σκόπιμα κάποιοι υποβάθμισαν συνειδητά την προσφορά της Εκκλησίας τόσο πριν, όσο κατά και κυρίως μετά την επανάσταση του 1821, που φέτος εορτάζουμε τα 200 χρόνια από την επίσημη κήρυξή της από την μια. Από την άλλη απαξιώθηκε και θεωρήθηκε και επικίνδυνη το έργο και την προσφορά της Εκκλησίας στις ζωές των πιστών. Πως αλλιώς να το ονομάσει κανείς, αφού απαγορεύτηκαν εντελώς οι ποιμαντικές δράσεις και κυρίως η ίδια η ταυτότητα της Εκκλησίας που είναι η λειτουργική σύναξη και κυρίως η ίδια η Θεία Λειτουργία και η Ιερά Μετάληψη.

Αξίζει να συνειδητοποιήσει το σύνολο των ανθρώπων, εχθρών και μη, ότι όταν «κτυπιέται» η Εκκλησία, γίνεται προσπάθεια να απαξιωθούν όλα τα μέλη της (κληρικοί και λαϊκοί), αλλά όταν στοχοποιούν τους κληρικούς (την ποιμένουσα Εκκλησία) σκοπός τους είναι να απαξιωθεί η Εκκλησία. Το ένα ταυτίζεται με το άλλο, όσο ως προς την ουσία τους να διακρίνονται

αφού ως ένα σώμα Του Χριστού υπάρχει ποικιλία μελών και χαρισμάτων. Όμως γι' αυτό δεν κινδυνεύει η Εκκλησία, γιατί την έχει ιδρύσει ο ίδιος ο Χριστός με το αίμα Του πάνω στο Σταυρό και γιατί όπως ο ίδιος Αναστήθηκε, έτσι και η Εκκλησία σε κάθε σταυρό και καρφή που της θέτουν οι διώχτες της (κρυφοί και φανεροί-τωρινοί και στο παρελθόν ή μελλοντικοί) θα βγαίνει νικήτρια αφού τα αδιάψευστα χείλη του Κυρίου είπαν : «καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).

Θα κλείσουμε το άρθρο μας με την ερμηνεία αυτή της φράσης του Κυρίου που κάνει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος στον μάταιο πόλεμο κατά της εκκλησίας (μετ. Σπ. Μουστάκα, ΕΠΕ 33 σ. 387-9) : «Αν δεν πιστεύεις στα λόγια, πίστευε στα πράγματα. Πόσοι τύραννοι θέλησαν να νικήσουν την Εκκλησία; Πόσα τηγάνια; πόσα καμίνια, δόντια θηρίων, ξίφη ακονισμένα; Όμως δεν την νίκησαν. Που είναι εκείνοι, που την πολέμησαν; Έχουν σιγήσει και παραδόθηκαν στην λήθη. Και που είναι η Εκκλησία; Λάμπει περισσότερο από τον ήλιο. Τα δικά τους σβήστηκαν, τα δικά της είναι αθάνατα. Αν όταν ήταν λίγοι δεν νικήθηκαν, τώρα που η οικουμένη γέμισε ευσέβεια, πως μπορείς να την νικήσεις; «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι» (Ματθ. 24.35).Και πολύ εύλογα, διότι η Εκκλησία είναι πιο ποθητή στο Θεό από τον ουρανό. Δεν ανέλαβε σώμα ουρανού, αλλά ανέλαβε σάρκα Εκκλησίας' για την Εκκλησία υπάρχει ο ουρανός, όχι για τον ουρανό η Εκκλησία. Τίποτε από αυτά που έγιναν να μην σας ανησυχεί. Αυτό χαρίστε μου πίστη αμετάβλητη. Δεν είδατε τον Πέτρο ότι βάδιζε πάνω στα νερά, και όταν λίγο δίστασε παρά λίγο να καταποντισθεί, όχι εξαιτίας της άτακτης ορμής των νερών, αλλά εξαιτίας της αδύναμης πίστης του; Μήπως λοιπόν ήρθα εδώ με ψήφους ανθρώπινες; Μήπως με έφερε άνθρωπος για να με απολύσει άνθρωπος»;

*Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης και Υπεύθυνος Νεότητας, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.